

LAIA AGUILAR

(extraordinari)
Wolfgang



labutxacà

La novel·la que ha inspirat la pel·lícula

Laia Aguilar

Wolfgang (extraordinari)

VI Premi Carlemany per al Foment de la Lectura

14è Premi de Literatura Infantil Atrapallibres

Columna
Barcelona

El jurat del VI Premi Carlemany per al Foment de la Lectura està compost per joves d'entre catorze i setze anys de l'Escola Andorrana de segona ensenyança d'Andorra la Vella, del Col·legi Sagrada Família i del Liceu Comte de Foix. Les obres candidates han estat preseleccionades per un Comitè de lectura format per Sílvia Sinfreu, Alèxia Carreras, Magda Balaguer, Verònica Sánchez, Maria Carme Roca i Glòria Gasch.



Govern d'Andorra



**Enciclopèdia
Catalana**

La primera edició d'aquesta obra es va publicar a Columna el maig del 2017

Primera edició en aquest segell: febrer del 2025

© Laia Aguilar Sariol, 2017

Publicat d'acord amb Pontas Literary & Film Agency

© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.,
labutxaca

Fotocomposició: Grup62

DIPÒSIT LEGAL: B. 514-2025

ISBN: 978-84-19971-69-2

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.

En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queden expressament prohibits l'ús o la reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb el propòsit d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.



I

Tinc onze anys i no sóc una *esponja*.

El porífer (dit vulgarment esponja marina) és l'animal menys intel·ligent del món aquàtic. Ni té una estructura cranial, ni té teixits diferenciats, ni cap neurona. Per tant, quan dic que no sóc una esponja em refereixo al fet que no sóc com la majoria de gent que m'envolta, que tenen un coeficient intel·lectual més aviat baix.

També m'agrada dir-los *curts*. O *sota cent*. O *comuns*. O *normals i corrents*, com quasi totes les persones que habiten en aquest món.

El meu suposat pare, pel que en sé, respon a les característiques més intrínseques de l'esponja. Segons em va explicar la mare, ens va abando-

nar d'un dia per l'altre, en el més pur estil d'un sota cent...

Jo, en canvi, em sento satisfet de no ser-ho gens, de sota cent...

Tinc un coeficient de cent cinquanta-dos, la qual cosa em pressuposa una intel·ligència extraordinària per comprendre el món.

M'agraden les matemàtiques, la ciència i la música. I no entenc com els nens de la meva classe —rectifico, els avorrits nens de la meva classe— tenen aficions tan vulgars com ara jugar a la Wii, llegir còmics o perseguir-se pel pati absurdament. I les professores de l'escola? Va... quin avorriment. «Nens, obriu la llibreta i prepareu-vos el dictat. Nens, busqueu informació a Internet sobre el planeta Neptú». Ningú s'ha preguntat mai com arribar-hi, al planeta Neptú?

Per sort —rectifico, gràcies a la intel·ligència d'alguns nens superdotats com jo— l'home tard o d'hora arribarà a Neptú i sabrà colonitzar altres planetes. Però tot això, és clar, si se'ns permet desenvolupar els nostres coneixements exponencials. Perquè per desgràcia, al nostre país, als nens intel·ligents com jo ni se'ns té en compte ni se'ns valora gens, cosa que sí que passa en altres llocs,

com ara els Estats Units o el Japó. Però el nostre país... va, quina vergonya. Se'ns barreja amb nens *esponja*, sense cap mena de motivacions, que es passen el dia parlant d'inutilitats...

Parlant d'inutilitats, avui la mare s'ha mort d'una hemorràgia interna. I jo... jo no paro de preguntar-me per què l'artèria caròtida ha deixat d'irrigar sang fins al punt de provocar-li una mort ràpida i irreversible.



L'àvia Matilde m'ha vestit amb americana i jo no paro de saludar gent que no conec. A part de l'àvia i la tieta Berta, també ha vingut la Mia, la meva professora de música, acompanyada d'un parell d'amics que no em sonen gens.

Segons em xiuxiueja l'àvia a cau d'orella, acaba d'arribar el tiet Ciscu —aquell de Tona, que no veig des que era petit— amb la seva segona dona i un parent llunyà. I de la resta de gent... no en sé res. Compromís? Amistat? Far-sa? D'un concepte com la mort se'n parla molt i se'n divaga encara més.

Per molt que algunes creences s'entestin a fer-nos creure que algun dia anirem al cel, el cert és que ens podrim dins d'una caixa i ens acabem devorant els cucs. O dit d'una altra manera: en morir-nos, les cèl·lules del nostre cos deixen de tenir oxigen i es destrueixen mentre els bacteris comencen el procés de desintegració. És interessant tenir en compte que les neurones —que són cèl·lules que hi ha al nostre cervell— moren al cap de tres o quatre minuts de morir nosaltres, mentre que les cèl·lules que es troben a la pell poden tardar encara unes vint-i-quatre hores més.

Així doncs, tenint en compte que la mare ha mort fa exactament... vint-i-dues hores, dotze minuts i quinze segons, les cèl·lules de la seva pell encara no són tècnicament mortes. O sigui que hi ha una vuitena part de la mare que encara és aquí, lluitant per existir.

Em miro un moment el taüt i sento una esgarrifança estranya.

La mare, amb qui ahir vaig anar a la platja, amb qui escoltava *La flauta màgica* de Mozart i amb qui menjava una ensaïmada a mig matí, ara resulta que és dins d'aquesta caixa. No! No

ho puc suportar! La soprano que tinc al davant s'esforça a cantar un avemaria, però està desafinant mig to. Com pot ser? Com és possible que contractin una cantant que desafina tots els mi bemolls?

Em torno a mirar la soprano i de cop m'alço i li dic: «Prou!».

L'àvia, mig avergonyida, em diu a cau d'orella: «Però què fas, nen?».

I jo li responc que una vuitena part de la mare no s'ho mereix gens ni mica, tot això.



Després de l'enterrament, l'àvia Matilde i la tia Berta em duen fins a casa l'àvia i em conviden a prendre coca amb xocolata. Tots els diumenges de l'any, la mare i jo anem —anàvem— a casa l'àvia i menjàvem coca, mentre jo feia equacions o tocava el piano. Però avui ha estat un dia diferent. A diferència dels altres dies em sento... decebut. La mare m'ha deixat i no entenc exactament per què. A més, l'àvia, que tota l'estona s'està netejant els ulls d'un polsim que

em diu que li entra a l'ull, tampoc m'ha fet la coca de sempre. Avui la coca és menys dolça, menys tova, menys tot.

Com que no tinc ganes de parlar amb ningú, em poso a tocar el piano. El piano de l'àvia Matilde, a diferència de dimecres passat, sona menys suau. Però tot i així m'agrada força. I mentre l'àvia i la tieta parlen de coses que a mi m'avorreixen, em dedico a tocar la *Simfonia número 40* de Mozart amb la sordina, perquè l'àvia no vol que faci soroll.

La mare sempre em diu que porto la música a dins. Per aquest motiu em va posar Wolfgang (de Wolfgang Amadeus Mozart). Perquè assegura —o assegurava— que quan jo tenia tan sols set mesos i era dins la seva panxa escoltant *La flauta màgica*, de cop tot jo em vaig girar fent una tombarella per poder escoltar millor els aguts. Més tard, segons vaig sentir que explicava un dia a l'àvia, em va dur amb dos anys a l'envelat de la festa major de Tona i vaig estar ballant fins a les tres de la matinada. La mare deia que no m'aguantava, que se'm tancaven els ulls de tan cansat... Però pel que es veu no podia parar de ballar, com si la mús-

sica m'estigués xuclant i no pogués parar de moure'm.

Als tres anys, per a sorpresa de tots, ja tocava el piano. I als sis anys, igual que Mozart, ja vaig ser capaç de compondre les meves primeres peces. I tot això, en gran part, gràcies a la Mia, la meva professora de música, que, a part, també és psicòloga i una de les poques persones al món que realment em comprèn.

La Mia sovint em diu que em deixi anar més i que no entengui la música com un problema matemàtic. I jo li faig cas. Però tot i que em cau força bé, he de reconèixer que la Mia no toca ni de lluny tan bé com ho faig jo. Potser perquè té un coeficient de cent deu, pobra... O potser perquè no veu la música tan clarament com la veig jo.

Mentre em dispo a tocar la simfonia, de fons sento una conversa que em deixa del tot astorat. O atònit, segons el sinònim que es vulgui utilitzar.

—Que se n'ha d'anar a viure amb aquell cràpula? Pobre nen, només li faltava això, per acabar de caure al pou...



L'àvia Matilde i la tieta Berta em porten a la galeria de casa i em mostren un àlbum de fotos força antic. En la majoria d'imatges hi aparec jo amb la mare, l'àvia o la tieta en tota mena d'escenaris variats.

A l'àvia sempre li agrada dir que la nostra família és petita però ben ferma. I encara que siguem pocs —abans teníem un gat i un canari, però per desgràcia es van morir—, res ni ningú podrà superar l'amor que ens tenim els uns als altres.

Em miro una de les fotografies on sortim la mare i jo, i veig que li falten els contorns, com acostuma a passar en la majoria de fotografies de casa l'àvia.

Des de fa uns anys, acostuma a retallar tot allò que no li agrada de les fotos perquè, com diu ella, «els figurants, en les fotografies, embruten i ho esguerren tot». Abans es passava hores retallant les cantonades i els fons de les fotos perquè quedessin al seu gust. Però ara ha descobert un programa d'ordinador que et permet fer exactament això i en un temps més limitat.

Així que l'àvia, que és llesta i abans portava la comptabilitat d'una empresa de teixits, s'ha convertit en tota una experta en el funcionament d'aquest programa. I això que té seixanta-nou anys!

Em fixo de nou en la fotografia i veig el rostre de la mare, mirant-me tot somrient. És —era— una dona de mitjana estatura, amb un cos gairebé esquelètic, fibrat, ulls castanys, cabellera esplèndida... Objectivament, es pot dir que era molt bonica, tot i que amb els anys se li van fer unes bosses enormes sota els ulls i tenia el rostre groc com els passadissos de l'escola.

Me la miro altra vegada i sento una reacció química provocada per alguna de les neurones del cervell. Els budells se'm recargolen, el meu cap és incapaç de processar...

—Hem de parlar amb tu, Wolfgang —em diu l'àvia Matilde, prement-me la mà.

Li tremola el llavi i no entenc exactament per què. Llavors la tieta Berta, que no és tan llesta com l'àvia perquè em sembla que no s'ha tret ni el graduat escolar, de sobte esclata a plorar.

—No ho entenem, fill —continua l'àvia—. La teva mare va deixar escrit... que si mai li pas-

sava res, volia que te n'anessis a viure amb el teu pare...

Les meves neurones entren en un curtcircuit.

—Però si jo no tinc cap pare! —m'atreveixo a pronunciar.

L'àvia i la tieta Berta assenteixen mútuament.

—Nosaltres tampoc entenem res, nen. Però hem de respectar la voluntat de ta mare... Ens agradi o no.

—No pateixis, Wolfgang —afegeix la tieta Berta—. Estarem sempre al teu costat, passi el que passi.

M'imagino una fotografia plena de figurants que molesten i penso que m'agradaria dominar el programa d'Internet tan bé com ho fa l'àvia. Retallaria la figura del suposat *pare* i hi afegiria la mare, i el gat, i el canari, i l'àvia, i la tieta... i tots els que érem abans.



No. Per més que hi penso no m'ho puc creure. La mare havia deixat un testament, amb tan sols

quaranta-cinc anys, dient que si mai li passava res volia que me n'anés a viure amb l'home que suposadament és el meu pare. Però que s'havia begut l'enteniment, la mare? Aquesta frase, «beure's l'enteniment», l'acostumava a dir la mare. Li agradava fer servir el que s'entén com frases fetes. Però bé, deixem estar el tema. Anàvem pel testament. Ara resulta que tinc un pare i que es vol cuidar de mi.

I on era tots aquests anys, el meu suposat pare? Es veu que es diu Carles. O sigui que, a partir d'ara, en comptes de dir-li «pare» li diré «senyor Carles». Perquè un pare —al meu entendre— no és només la persona que t'engendra sinó la que et cuida i es responsabilitza de la teva educació. I se suposa que t'estima; tot i que, pel que tinc entès, al món també hi ha molts pares que viuen amb els seus fills però que no se'ls estimen... o se'ls estimen poc.

Segons em va explicar un dia la mare, el senyor Carles i ella es van conèixer una nit d'estiu a les festes del poble de Tona i van acabar plegats. Ecs, només d'imaginar-m'ho em vénen unes arcades que trauria les mandonguilles que m'he menjat a mig matí. Els petons i les abraça-

des em semblen repugnants, poc higiènics, bacterians. Així que em sembla que ho afegiré a la meua llista de coses INÚTILS; és a dir, coses que fan els grans o els petits i que no serveixen absolutament per a res.

De moment hi tinc això apuntat:

LLISTA DE COSES INÚTILS

- *Fer la migdiada.*
- *Llegir novel·les.*
- *Dinar a l'hora de dinar i sopar a l'hora de sopar.*
- *Fer dictats.*
- *Fer-se petons i abraçades.*
- *Dir-se t'estimo.*

Imaginar-me la mare i el senyor Carles fent-se petons i abraçades és una cosa que em genera repulsió. Però bé, resulta que la mare i aquell home van passar la nit plegats i ella es va quedar embarassada. D'entrada, va ser una notícia inesperada, que la mare no sabia si prendre's bé o malament. Però de seguida va reaccionar amb alegria i va començar a il·lusionar-se amb la idea de tenir un fill, que sóc *JO*. Llavors va anar a

parlar amb el senyor Carles i li va dir que em volia tenir, però que no calia que es cuidés de mi. Doncs bé, el senyor Carles va desaparèixer d'escena i la mare i jo vam estar ben satisfets.

Mentre penso en les mandonguilles que ara mateix vomitaria avancem pel carrer i veig que la tieta Berta i l'àvia m'assenyalen un senyor llunyà. «És allà», diu l'àvia Matilde amb un fil de veu.

Me'l miro i no em puc creure que l'home d'allà al fons sigui el meu suposat pare. Si l'intento descriure seria més o menys així:

LLISTA DE LES CARACTERÍSTIQUES

DEL SENYOR CARLES

- *Uns trenta-cinc anys, aproximadament.*
- *Alt, amb cua de cavall, mal afaitat, uns bons bíceps.*
- *Ni guapo ni lleig (jo el trobo més aviat lleig).*
- *Porta tres arracades a l'orella dreta.*
- *Camina amb aire despistat, mirant a dreta i esquerra.*
- *Porta una samarreta foradada que diu: «The revolution day».*
- *I sobretot: NO FA CAP PINTA DE SER UN PARE.*

La tieta Berta i l'àvia fan una ganyota estranya mentre tots tres ens apropem a poc a poc. Una música dodecafònica s'infiltra a les neurones del meu cervell i provoca que tot jo em posi a tremolar.

—Hola —em diu ell.

—Adéu, senyor Carles —li contesto, allargant-li la mà.

Ara ja sé què més puc afegir a la meva llista de coses inútils:

LLISTA DE COSES INÚTILS

...

— *El pare.*



Anem en cotxe cap a casa el senyor Carles en un silenci sepulcral. La tieta Berta —que pel meu entendre és una mica *justeta*— treu el tema del bon temps. «Sembla que avui fa bon dia, no?». Em pregunto per què als humans *normals i corrents* els agrada parlar de temes absurds que no porten enlloc. No seria molt més interessant

no parlar de res, per exemple? O fer digressions? Monòlegs interiors?

No entenc la necessitat d'haver-nos de comunicar, sobretot quan trobem que la persona que tenim al davant no és en absolut interessant. És una qüestió formal? I qui se les ha inventat, llavors, totes aquestes qüestions formals?

A l'escola, sovint tinc problemes perquè no accepto que a la societat hi ha unes normes estúpides que es deu haver inventat algú massa *normal i corrent*. Em succeïa el mateix amb la senyoreta Sònia, per exemple. Un dia, sense anar més lluny, em va preguntar per què no feia un esforç per relacionar-me amb els meus companys adequadament i intentava escoltar-me'ls. Jo, en comptes de replicar-li, em vaig quedar callat. «Per què no em contestes, Wolfgang?», em va preguntar. I jo li vaig respondre que perquè no ho veia en absolut interessant. El meu comportament —perfectament educat, per cert— va provocar que la mare hagués d'anar a parlar amb ella i m'hagués de defensar davant de mig claustre escolar. I això, pel meu dret a quedar-me intel·ligentment callat!

El senyor Carles em mira pel retrovisor i fa una ganyota amb el nas.

—Com estàs, Wolfgang? —em pregunta—. Et veig molt alt.

—Sí, senyor Carles —li contesto.

—I com van els estudis de piano? M'han dit que ets tot un crac.

—Sí, senyor Carles.

—A l'escola treus molt bones notes, oi?

—Sí, senyor Carles.

—Em pots dir només Carles, si vols...

—No, senyor Carles.

Silenci de dos minuts mentre travessem un semàfor en groc i ens creuem amb sis transeïnts.

L'àvia i la tieta no saben quina cara fer. I llavors detecto que l'àvia es mira el senyor Carles com si fos un assassí en sèrie i pateix per haver-me de deixar tot sol amb ell.

Quan per fi arribem al pis —si d'aquell cubicle raquític se'n pot dir realment un pis—, deixo la meva bossa al costat d'una aspiradora vella i el senyor Carles convida l'àvia i la tieta a prendre un te. A mi em proposa menjar un tros de pa amb xocolata, però li contesto que la xocolata provoca placa bacteriana i que al meu entendre s'hauria d'abolir de l'alimentació.

—Acompanya'm, que t'ensenyaré el pis —em diu, intentant fer-se el simpàtic.

I llavors, seguint-lo com si fos un autòmat, repassem totes les estances de l'habitatge minúscul, que consisteixen més o menys en: una sala de dimensions petites, uns deu metres quadrats aproximadament, amb un petit sofà i televisor. Una cuina amb barra americana, amb una nevera plena de llaunes de cervesa sense alcohol. Un bany amb tres rajoles rebentades i una banyera oxidada. Una habitació força gran per al senyor Carles, amb dues camises tirades a terra. I, finalment, la meva habitació: un espai d'uns pocs metres quadrats, amb una taula d'estudi, un llit i un balconet amb quatre geranis pansits que donen al carrer.

Més tard, asseguts tots quatre al voltant d'una taula, veig que el senyor Carles em mira de reüll.

—Estigues tranquil, Wolfgang —em diu l'àvia Matilde—. Encara que visqui lluny, et vindré a veure sovint. I cada diumenge continuars venint a casa a menjar coca de iogurt.

Decideixo no parlar. No puc.

—Si necessites res, només cal que ens tru-

quis —afegeix la tieta Berta—. A l'hora que sigui. Amb el teu pare t'hi trobaràs bé...

—Però vosaltres vau dir: «Pobre nen, només li faltava això, per acabar de caure al pou...».

L'àvia i la tieta creuen una mirada incòmoda i el senyor Carles es mossega les ungles com si es tractés d'un infant.

—No cal que et prenguis les frases de manera literal, Wolfgang —afegeix l'àvia, sense saber cap on mirar.

—Però vosaltres vau dir...

—Era una manera de parlar, home —conclou la tieta Berta—. De la mateixa manera que dir «aquest noi és un mort de gana» no vol dir pas que ho sigui.

—Doncs per mi ho és.

—Wolfgang, si us plau. Hem tingut aquesta discussió milers de vegades.

—I jo continuo sense entendre per què vau dir que acabaria de caure al pou. La primera pregunta és: on és el pou? Per què hi he de caure, jo? Que no sé nedar?

—Prou, Wolfgang! Tan intel·ligent que ets i de vegades se t'ha d'explicar tot.

L'àvia i la tieta Berta se'n van cap a la porta i

a l'últim moment l'àvia em fa una abraçada com si em volgués estrangular. Llavors, veig que es rasca l'ull i em diu que li ha entrat un polsim que es veu que és tan emprenyador...

Ara em quedo sol. Amb el senyor Carles!



Un cop desplego la meva roba i la guardo minuciosament per textures i colors, el senyor Carles em proposa berenar i per descomptat li dic que no. En primer lloc, perquè trobo absurd haver de menjar segons unes hores estipulades —és una de les tantes i tantes coses que fan per inèrcia els éssers humans—, i en segon lloc, perquè ja tinc força gana i el que realment em ve de gust és sopar.

Així que obro la nevera començo a llençar totes les porqueries que el senyor Carles té emmagatzemades des de fa uns quants anys, i trio un parell d'ous perquè em faci una truita de patates, com em feia la mare cada dilluns.

LLISTA DE MENJARS QUE EM FEIA LA MARE

(sempre a l'hora que jo volgués, és clar)

- *DILLUNS: Sopa i truita de patates.*
- *DIMARTS: Pasta amb salsa de tomàquet i pollastre.*
- *DIMECRES: Verdura i peix.*
- *DIJOUS: Pizza.*
- *DIVENDRES: Arròs a la cubana i altre cop peix.*
- *DISSABTE: Puc repetir qualsevol dels menús de la setmana (a l'hora que jo convingui, evidentment).*
- *DIUMENGE: Llenties i carn.*

El senyor Carles em mira com si fos un extraterrestre però em diu que d'acord, que ara mateix es posa a fer la truita i que ell també soparà amb mi, encara que siguin les set de la tarda.

Més tard, mentre sopem, tenim la conversa següent:

- T'agrada el pis, Wolfgang?
- No —li contesto jo.
- És més petit del que t'esperaves, eh?
- I està brut.
- Ah...

Engoleix un tros de truita a càmera lenta.

—El de la mare devia ser molt bonic, oi?

—Sí.

—Era ampli, el de la teva mare?

—No, però almenys hi havia la mare.

Em fico un tros de pa a la boca.

—Sé que aquesta situació és difícil per a tu,
Wolfgang —afegeix a continuació.

—...

—I no dubtis que per a mi també ho és.

—...

—La mort de la teva mare ha estat... Vull dir que per a tots dos la situació és molt nova... I ens haurem d'esforçar per aprendre a conviure plegats...

—...

—Però estic convençut que si entre tots dos hi posem una mica de la nostra part...

La conversa m'avorreix. Així que decideixo provocar-lo per passar una mica a l'acció.

—A què et dediques, tu? —li pregunto.

—Com?

—A què et dediques? Quina feina fas?

—Bé, jo... he fet una mica de tot. Cambrer, pizzer, repartidor de publicitat... En aquests mo-

ments treballa com a operari en una empresa que es dedica al manteniment de calefaccions.

—No has anat a la universitat?

—No...

—Ha!!!

—Què vol dir «Ha», Wolfgang?

—Per això no tens cap llibre per casa, oi?

—Els llibres els agafo de la biblioteca; quan puc.

—No m'ho crec. Digue'm l'últim llibre que has llegit.

—Doncs...

—Ho veus? Fa segles que no llegeixes. I segur que tampoc estudies. Què tens, tu, el graduat escolar?

—Escolta, *chato*, no crec que m'hagis de parlar en aquest to...

—*Chato*? Això que has dit és un barbarisme. Ho vols comprovar? On tens un diccionari?

—Ara te'l porto.

—És igual, ja ho busco a Internet.

I mentre xatejo pel mòbil afegeixo:

—*Chato* vol dir...

—El sopar se m'està començant a indigestar. Me'n vaig a veure el partit de futbol...

—*Indigestar* tampoc està acceptat!

—Me'n vaig a la sala a veure el futbol, Wolfgang. Si necessites res ja saps on sóc.

I mentre el senyor Carles engega el televisor per començar a veure el futbol —quina absurditat, això del futbol, i tot d'homes cridant— me'n vaig a la meua nova habitació i començo a decorar-la al meu gust.

El primer que faig és situar tots els meus llibres de música: Bach, Beethoven, Mozart, Vivaldi, Béla Bartók... A continuació, les carpetes amb les partitures que escric. Les meves composicions, en definitiva. Després els diccionaris diversos: català, castellà, anglès, francès, italià i xinès (el xinès el vaig començar a estudiar l'any passat). Després col·loco una tortuga de peluix que fa anys em va comprar la mare. Tot seguit, trec la meua disfressa d'astronauta i en col·loco el casc damunt del meu llit. Llavors, obro la finestra i miro al cel, intentant buscar l'Óssa Major.

No sé què tinc però començo a sentir una mena d'ofec al pit.

Contemplo l'espai i trobo una cosa a faltar. Surto de l'habitació i crido ben fort: «Vull el meu piano!».



Vaig cap a la sala i dic al senyor Carles que sense el meu piano jo no puc tocar. Ni tampoc puc viure. Perquè el piano me'l va regalar la mare i perquè sense el meu instrument... de cap manera puc existir!

El senyor Carles s'aixeca del sofà i s'adona que tot jo tremolo i començo a suar. Així que es posa en acció, em toca el braç per consolar-me una mica i jo crido:

—No em toquis!

La veritat és que no suporto que em toqui ningú: excepte la mare, l'àvia Matilde i la tieta (i aquesta darrera, depèn de les circumstàncies i el moment). Així que m'aparto i el miro com si fos un terrorista.

—Tranquil, Wolfgang —em diu, començant a posar-se nerviós—. Què et sembla si ara te'n vas a dormir i demà al matí anem a buscar el piano?

—No. Necessito que sigui ara, ara, ara!

—D'acord, deixa'm trucar a la teva àvia. On dius que el tens, aquest piano?

—Me'l va regalar la mare però és a casa l'àvia.

—D'acord, d'acord, però no et posis nerviós.

—M'hi posaré si em repeteixes altre cop la paraula *d'acord*. No saps utilitzar altres sinònims? *Entesos*, per exemple?

—A veure, dóna'm el mòbil de la teva àvia.

—629371808.

—*Okey*, ara li truco. I tranquil. Vull dir que calma. D'acord? *Entesos*?

He de reconèixer que el senyor Carles —tot i ser un desconegut que ni em ve ni em va— actua amb contundència i decisió. Truca a l'àvia Matilde i, solidaritzant-se amb la meva demanda, passa a la més pura acció. Mentre les palpitations em van minvant, l'home truca a un amic seu que fa mudances i li demana que ens dugui el piano de seguida.

Al cap d'una estona, mentre dono voltes en cercle a la sala, sento el porter automàtic i trec el cap per la finestra per mirar.

A baix, el piano que em va regalar la mare llueix en primer pla amb un fons de cotxes i un gos fent les seves necessitats.

—Però on coi el fotràs, aquest piano? —cria l'home amic del senyor Carles, que resulta que es diu Paco—. Si vius en una capsa de llumins, tio!

—Tu carrega'l, que l'intentarem pujar —con-
testa el senyor Carles.

Passats uns minuts, els dos homes, amb l'ajuda d'unes politges, aconseguixen fer entrar el piano per la finestra de l'habitació del senyor Carles. Un cop dins, l'empenyen cap a la sala, l'intenten col·locar a la meua habitació però... desastre! El pis és tan petit que el piano no passa ni per la porta.

Així que ja és aquí. Si el pis em sembla minúscul, fosc i més aviat atapeït, ara, amb el piano barrant el pas enmig de la sala, s'ha convertit en una mena de traster.

Al fons, a la cuina, sento que el senyor Carles s'obre una llauna de cervesa mentre diu algun renec que jo no entenc.

Jo, més calmat, em situo altre cop enmig de la sala, poso els peus als pedals, la mà en forma de núvol i... ah... almenys aquesta nit podré dormir tranquil.